

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. Virtus longè nobilissima, hosti bene facere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Anselmus hæc secum agitans, Christus, ait, in cruce le-
vatur, irridetur, blasphematur, & ecce dicit, Ignosce. O verbum
magna patientia! Vitam procurat iis, à quibus occiditur. At-
que si quis Christum interroget, quid in cruce agat, re-
spondentem audit: Pro eo ut me diligerent, detrahebant
mibi, ego autem orabam. Jubal & Tubalcain Lamechi fi-
lii, fratres germani, ille organo & citharâ canentium pater,
iste malleator & faber in cuncta opera æris & ferri. De his,
ajunt Hebræi, artem canendi Jubal invenisse à modu-
lato fabricorum percussu & sonitu, fabros autem canendi
arte plurimum adjuutos. Sic alter alteri commodavit.
Christus cygneæ cantionis auctor, Jubal peritissimus,
ita canit: Exemplum novum do vobis. Pater ignosce, di-
mitte illis. Hanc artem invenit apud malleatores, fabros,
calumniatores gravissimos, quos tamen hoc cantu suo,
Ignosce, dimitte, nimium quantum juvit.

Cum summus Pontifex ingrederetur sanctuarium,
tintinnabula aurea ad oram sacræ vestis appensa sonum
edebant, monebantque peragendi aut peracti jam offi-
cii. Christo Pontifice summo in sancta sanctorum in-
gressuro campanulæ aureæ sunt auditæ: Dimitte, Ignosce.
Hæc musica ita superis placuit, ut noxas orbis aboleve-
rit: clamores Sodomorum summè Deo displicuerunt,
summè placuit hic clamor filii Dei.

De Davide citharædo hæc Regum facti memorant:
Quandocumque Spiritus Domini malus arripiebat Saul, Da-
vid tollebat citharam, & percutiebat manu suâ, & refocilla-
batur Saul, & levius habebat: recedebat enim ab eo spiritus
malus. Ego David noster psalter egregius, citharædus
optimus, quàm chordas habeat intentas, artus ad cru-
cem distentos! Vix autem fidibus cepit canere, mox
dæmonem fugavit à latrone. Omnem cygneæ cantionis
suavitatem superavit.

§. II. Virtus longè nobilissima, hosti benefacere.

Hic questio sit de Abrahamo & Davide progeni-
toribus Christi, uter magis arduum opus patrârit,
& generosius seipsum vicerit. An scilicet Abraham, qui
non peperit filio, an verò David qui peperit Sauli ca-
pitale inimico. In eam rem Rupertus: Docet ratio, in-
quit, non multo minoris fuisse meriti, propter Deum
peperisse inimico, quàm non pepercisse unigenito fi-
lio. Cerum videtur, minus esse miraculi, Abrahamum
Dei jussu voluisse scire in filium, quàm Davidem san-
cto affectu scire noluisse in hostem Saulem. Uterque
hoc tali factio promeritus est, Christo jungi cognatione,
& David quidem propinquiore. Benignitas in hostes,
certa filiorum Dei nota, quam summè horret diabolus,
vix enim alia virtus est ulla, quâ filii Dei magis patris-
sent. Eximie hæc de re Chryostomus: Hæc itaque repu-
tans, inquit, illi fias pro tuis viribus similis. Te jam talem esse
diabolus ne contra quidem respicere poterit. Regiam enim
impressionem novit, Christi novit arma, quibus fuit superatus.
Que verò sunt hæc? Benignitas & mansuetudo. Hæc à se di-
cta Chryostomus rationibus firmans: 1. Cogita, in-
quit, quantum sis reus, & non tantum ad eorum, qui te af-
fecerunt injuriâ, dimissionem non retrocedes, verum & curres
ad eos qui te contristaverunt, ut tibi sit dimissionis occasio, ut
priorum invenias malorum lenimen. 2. Gentilium filii ni-
hil expectantes, in hoc plerumque philosophati sunt, & tu cum
tali spe migraturus retraheris & torpes? 3. Et quod tempus
facit, hoc propter Dei legem ante tempus facere non sustines, &
sine mercede potius quàm cum mercede vis tibi vitium extin-
gui? Nec enim si per tempus hoc tibi fiat, erit tibi quidquam
amplius, verum & multa potius poena, quoniam quod tempus
efficit, hoc facere Dei lex non persuasit. 4. Si verò dicis, quod
excandescis tuæ recordatus contumeliæ: reminiscere si quid bo-
ni collatum tibi fuit ab eo qui contristavit, & quod tu malis
aliis afficisti. Male tibi dicit, & te confundit: cogita quid aliis
tu quoque dixisti. Quomodo veniam igitur assequeris, quam
aliis non concessisti? 5. Vis discere quantum mali sis, malo-

rum meminisse, & qualiter hoc maxime Deum irrat? si his
qui à Deo justè puniuntur, non insultare, sed potius oportet mi-
sereri, multo magis eorum qui contra nos peccarunt. 6. Quid
tibi inimicum habes, & non erubescis? Nonne satis est nobis
diabolus, quod & consanguineos superducimus? Quid itaque
furentes imitatur, aliter alterum corrodentes, propriam im-
pugnantes carnem? 7. Audi certe, quantum & in veteri Te-
stamento fuerit de hujusmodi sermo. Quæ mala reminiscendum
in mortem. Homo homini iram servat, & à Deo querit sani-
tatem? Injuriam reminisci, est anima nequitiam medicantis.
At male passus es? At nunquam cum tanto, quanto temer-
ipsum afflicto malo, servans injuria recordationem.

Has Chryostomi nobilissimas rationes ab iis accu-
ratè velim expendi, qui æternas coquant iras, vindica-
tionem spirant perpetuam. Jusserat Christus colapho
in genam dexteram impacto, obvertendam percussori
& alteram, & pallium auferenti concedendam & tuni-
cam. Harum legum suarum observantissimus, flagris &
spinis jam vulneratus, totum corpus cruci obtulit, nec legum sua-
rum, nec pallium, nec togam suis carnificibus sub-
traxit, iis insuper & inimicis omnibus veniam rogavit.
Quod Arnoldus Carnotensis ponderans, Scipsum, in-
quit, intrâ regulas suas concludens, voluit ut à Capite
forma patientiæ prodiret in membra. Raræ laudis est
illud in homine: superavit seipsum. Elogium charitatis
à Christo habemus istud, Majorem hæc dilectionem nemo
habet, ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Hæc di-
lectioni Christus vim immensam addens, Pater, inquit,
dimitte illis: Jam ego morior non pro Matre tantum
aut discipulis, benefactoribus; non solum pro Nicode-
mo, Josepho, Magdalena, Martha, ceteris amicis, sed
pro his ipsis, qui me linguis & manibus crucifixerunt.
Liceat dicere, superavit seipsum. Hinc religiosus ille ac
disertus scriptor: Dubitatio mihi est, inquit, an in acerbi-
mâ Jesu Christi passione quidquam illustrius fuerit, merito-
rum magis, Deoque Patri acceptabilis hæc admirabili mise-
ricordiâ, quâ in suos carnifices, dum in cruce penderet, usus est.
Non eos fulmine, quo digni erant, percussit, non terra biatu ab-
sorpsit, sed hæc omnia indulsit, Patremque ut iis ignosceret, ro-
gavit, cujus jam fortassis fulmen, quo erant perdendi, prepara-
tum vidit. Et quod admirabilis, immanissimorum hominum
illorum scelera excusavit, eos per ignorantiam peccasse affir-
mans: Nesciunt quid faciunt. Superavit seipsum.

David interrogans: Vbi sunt misericordie tuæ antiquæ Ps. 88. v. 50.
Domine? Vertamus & interrogemus: Ubi sunt iræ tuæ
antiquæ? Ubi aqua, ignis, gladius, quæ rot centena aut
millena millia hominum devorant? Jam ille ipse Do-
minus obliviscitur sui ipsius, Matris, discipuli, amico-
rum, piarum matronarum, & causam agit hostium.
Ter orat in horto, & non auditur: Hic semel pro hosti-
bus preces allegavit; Et exauditus est pro sua reverentiâ.
Hinc patiens latro, respiciens centurio, spectatorum
plurimi tundendo pectora reverfi. Pro seipso Christus
orat, sed eâ lege, si vis, si possibile est, Verum amen non
mea voluntas fiat: omnia conditione orat pro hostibus:
Dimitte illis. In sui causâ tot testimoniis accusatus ante
judices Caipham, Herodem, Pontium silet; ante tribu-
nal crucis, cum, scelus ipsum, Judæos accularet, pro reis
loquitur, fidelissimus eorum advocatus. Domine, ubi
sunt iræ tuæ antiquæ? Hoc unum responsi accipimus:
Mandatum novum, Exemplum novum do vobis. Nunc im-
mutata rerum facies, longè nunc alia quàm olim ratio
est. In lege præcâ trium Hebræorum juvenum succen-
sa fornax aperitur, sed excussis flammis conflagent mi-
nistri. In lege novâ carcer Pauli & Silæ Philippis pan-
ditur, sed custos carceris convertitur. Mandatum &
exemplum novum nobis præbetur. Quod Isaac uti
prodigium amoris singulariter commendat, Et pro Isaiæ c. 53.
transgressoribus rogavit. Sed singulas hujus orationis vo-
culas expendamus.